

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3191/2019
21.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јаков Аврамовић, адвокат из ..., против туженог Друштва за спољну и унутрашњу трговину „Z.I.M. Company“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Дејан Капус, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2151/18 од 17.04.2019. године, у седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2151/18 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 546/2016 од 06.02.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужени Предузеће „Z.I.M. Company“ ДОО незаконито отказао тужиоцу радни однос дана 31.05.2013. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 88.500,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Апелациони суд у Београду је након одржане расправе донео пресуду Гж1 2151/18 од 17.04.2019. године, којом је у ставу првом изреке, преиначена првостепена пресуда и утврђено да је тужени „Z.I.M. Company“ ДОО из Београда тужиоцу незаконито отказао радни однос дана 31.05.2013. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, па је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 146.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 69.000,00 динара, а захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија се не може изјавити због битне повреде из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју тужени указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у запослен код туженог на пословима ... у периоду од 01.06.2012. године па до 15.06.2013. године, када му је престао радни однос на основу споразума са послодавцем. Текст споразума бр. ../13 од 01.06.2013. године, садржи потпис послодавца и запосленог и одредбу да запослени по престанку радног односа нема право на накнаду код Националне службе за запошљавање. Пре престанка радног односа, тужилац се није ни усмено ни писаним путем обраћао туженом предлогом за споразумни раскид радног односа, већ га је менаџер продаје обавестио да му је радни однос престао и да треба да врати службени ауто, електронски уређај и мобилне телефоне које је користио ради обављања послова На питање које је тужилац поставио директору туженог, да објасни разлоге због којих му је радни однос престао, директор је одговорио: „Може ми се“. У тренутку престанка радног односа, супруга тужиоца је била у шестом месецу трудноће, а од престанка радног односа – 15.06.2013. године па до децембра исте године, тужилац је био без примања.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је оценио да је тужиоцу незаконито престао радни однос по споразуму са послодавцем, због чега је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Према члану 177. став 1. Закона о раду, радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Чланом 26. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор закључен када су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора. Споразум о престанку радној односа је двострани правни посао, за чију пуноважност је потребна сагласност писмено изражених воља послодавца и запосленог да запосленом на овај начин престане радни однос.

У конкретном случају, тужилац није изразио вољу да му радни однос престане по споразуму, већ се ради о престанку радног односа једностраном изјавом воље коју је директор туженог накнадно потврдио речима „може ми се“ и одбијањем да тужиоцу образложи разлоге престанка радног односа. Потпис тужиоца на споразуму није од значаја за његову пуноважност, с обзиром да тужилац није подносио захтев туженом за споразумни престанак радног односа и није био упознат са његовим битним елементима и последицама, при чему и остале околности догађаја, породичне прилике, финансијско стање тужиоца и понашање туженог након потписивања споразума, указују да тужиочева воља није била да му радни однос престане по споразуму. Како

тужилац није својом вољом и на свој захтев закључио споразум о престанку радног односа, другостепени суд је правилно оценио да је споразум незаконит, на основу члана 177. Закона о раду, па наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић